

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 26. marts 2017

Kirkedag: Midfaste/A

Tekst: 5 Mos 8,1-3; 2 Kor 9,6-11; Joh 6,1-15

Salmer:

SK: 3 * 42 * 351 * 610 * 31,4 * 267

LL: 3 * 42 * 610 * 31,4 * 267

Når vi i dag ser nyheder i TV, så er der faktisk rigtig tit, alt for tit efter min mening og opfattelse, beretninger om statsledere rundt omkring i verden, eller kandidater til f.eks. præsidentembeder, som afsløres i at have tilgodeset sig selv i fuldstændig urimelig grad. De har brugt deres magt og position til at skabe gunstige forhold for dem selv i forhold til rigdom og særlige privilegier. Nogle gange er det direkte kriminelt. Men i alle tilfælde betyder det også, at der er et kæmpe gab mellem den almene befolkning og lederen. De lever ganske enkelt i hver sin verden og i hver sin opfattelse af, hvordan deres samfund ser ud. Og en ting mangler fuldstændig hos en sådan leder: solidaritet. Der mangler også respekt for den almindelige borger og de fælles værdier og muligheder. Og mange steder sidder de kun på deres lederpost, fordi de har et magtapparat, der gør det farligt eller umuligt for andre at sætte sig op mod dem. Derved får man et samfund, hvor man kun kan forstå hinanden som en trussel mod ens egen person og position.

Det kendte folk i Israel på Jesu tid også til. De havde kendt til det i alle de år, de havde været et folk med en konge. Nu var de så både under en konge, under præsteskabet og kejseren i Rom. I tidernes morgen var Israels folk ellers et kongeløst folk. Sådan traditionelt forstået. Gud Herren var deres konge. Men folket ville have en konge på samme måde, som alle andre folk

havde en konge. Trods advarsler om, at en sådan ville udnytte dem og kræve af dem, holdt de fast i deres forlangende. Og Gud Herren gav dem en konge. Og hele vejen op gennem historien har der været præcis de samme problemer med disse konger, som med nutidens konger og præsidenter. Og alle advarslerne er tillige blevet opfyldt.

Men denne dag er det anderledes. Denne dag, hvor de efterhånden var blevet en anselig og tusindtallig skare, der samledes om Jesus, denne dag var mulighedernes dag. Og her var han. Han var lige manden efter deres hjerte, og måtte absolut også være det efter Guds hjerte, hvis nogen skulle finde på at tænke i de baner. Her var en mand med magt og myndighed, som ikke var på bekostning af folkets muligheder. Her var en mand, der ikke tænkte på sig selv, men tværtimod på de andre. Han havde øje for dem og deres nød, og han magtede at gøre noget ved det. Han stillede deres sult ved at give dem mad. Han helbredte deres syge. Han var ikke en af det etablerede og korrumpere magtapparat. På en måde var han som en af dem selv, og alligevel var han noget mere: ”Han er sandelig Profeten, som skal komme til verden.” Der er noget guddommeligt over ham. Selvfølgelig skal han være vores konge.

Man skal bare lige huske på, at når man udnævner en til konge, så udnævner man alle andre, også sig selv, til at være under denne konge. Man giver kongen højere rang, magt og myndighed end en selv. Man giver kongen magt og myndighed over en selv.

Problemet med den folkeskare, der er samlet om Jesus og parat til at gøre ham til konge, er imidlertid, at de ikke vil have ham til konge. De vil have ham til tjener. Han skal servicere dem. Han skal stille deres sult, helbrede deres syge. Sørge for deres

livs lykke og ubekymrethed og pleje deres velbehagelighed. Og så længe han tjener dem til deres bedste, skal han være deres tjener-konge. Hvis ikke han lever op til forventningerne, så kan han godt forvente at blive afsat til fordel for en ny.

Sådan er der også mange mennesker, der har det med Jesus i dag. Og med Gud. Gud Herren må godt være vores Gud, så længe Han er det efter vores hoved. Så længe Gud husker, at Han skal tjene os og have os for øje. Heri er faktisk lidt af et paradoks. For det er netop det, Gud gør. Han tjener os og har os og vort liv for øje. Alle bibelteksterne til i dag taler tydeligt om Guds omsorg for mennesker, Hans kærlighed til os, og hvordan den får Ham til at handle for os. Det er for så vidt ikke her, at problemet består.

Problemet består i, at der ofte er stor forskel på, hvad vi mener, der er Guds opgave og, hvad Gud selv mener. Der kan være stor forskel på, hvad vi mener om, hvordan Gud bør tjene os, og hvordan Gud selv mener, Han bør tjene os.

Rigtig tit synes vi, at Gud bør se til os i sult og sygdom og dernæst stille vores sult og helbrede os. Jeg tror ikke, det er tilfældigt, at netop disse to ting nævnes i dagens evangelietekst som de tegn, Jesus gør for at vise os Guds skabende og livgivende nærvær. Det er to områder i livet, som er helt fundamentale for vor livslykke og –glæde. Sult, ikke bare helt grundlæggende på mad og drikke, men på materiel velstand i det hele taget. Det gode helbred er både vort fysiske, psykiske og sociale liv. At vi har det godt på disse områder er fundamentalt for vor opfattelse af livets lykke. Derfor er det også ofte disse områder, der kan få os til at tvivle på Guds magt og nærvær og omsorg. Når vi lider i disse områder af tilværelsen, så har vi nemt til at afsætte Gud. For så tjener Gud

os ikke længere, Han giver os ikke, hvad vi har ret til. Og så skal Gud ikke længere være vores gud. Så finder vi en anden.

Dette skyldes primært forskellen mellem Gud og os i opfattelsen af, hvad der er basalt for vort liv. Og, hvad der er formålet med vort livs indhold.

I den gammeltestamentlige tekst i dag siges nogle ord herom, som Jesus også selv brugte i Djævelens fristelse af ham, da Jesus led sult i ørkenen. Da henviste Jesus til de ord, vi i dag kan læse: Mennesket lever ikke af brød alene, men af alt, hvad der udgår af Herrens mund. Vores problem er ikke, at vi gerne vil have stillet sulten og have et godt helbred. Problemet er, at vi gør dét til livet, og hænger livets fundamentale behov op på dét alene. Vort problem er, at vi gør Gud til konge, men reelt kun til tjener; mens Han imidlertid er vor konge, uanset hvordan vi så måtte vende og dreje det. Kongen har ret til at vurdere og handle efter, hvad han finder bedst for os. Men den ret bøjer vi os ikke for, for en tjener har ikke ret over os.

Derfor rækker vort syn heller ikke så langt, at vi kan se, hvad der er formålet med vort livs indhold. Hvis tilfældet er, at vi har det godt og i overflod, hvad skal det så bruges til? Hvis tilfældet er, at vi har et godt liv, hvad skal det så bruges til? Det skal bruges på de andre, som ikke har samme muligheder. Det er ikke Guds skyld, hvis mennesker lider i denne verden, sådan meget generelt sagt. Gud giver så rigeligt i sin tjenergerning. Han giver nogle af os så langt rigeligt, for at vi så kan deles.

Mit barnebarn og jeg sad i sofaen og legede, hun med en dukke og jeg med en tøjkanin. Dukken ville have noget, som kaninen havde; men kaninen ville ikke af med det, hvorefter mit barnebarn bøjede sig ned til kaninen og kiggede den meget intenst i øjnene og sagde: Du må lære at deles.

Gud lærer os at deles som livets formål og indhold. Men det er desværre ikke alt, hvad læreren underviser i, som eleverne forstår.

Hvis vi overhovedet skal gøre os forhåbninger om at forstå Gud som Gud Herren, så må vi gøre Ham til konge i stedet for tjener. Ikke, at Hans kongemagt er underlagt vores valg; men vi må se Ham som konge over os. Vi må se, at det rette forhold mellem Gud og mennesker, sådan som Jesus lærer os det, er at vi bøjer os for Guds kongemagt og myndighed over os. Og paradoksalt nok, så er det kun, når vi bøjer os derfor i lovsang og tilbedelse, at vi kan se Hans tjenergerning. En gerning, som fører til taksigelse. Bøjer vi os ikke for Jesus som kongen, betyder det ikke, at han ikke tjener os; men vi kan ikke se det, for vi ser kun en tjener, og det fører ikke til taksigelse, men til beklagelse.

Jesus har både vor sult og vort helbred for øje, og han har den nødvendige mad til sjæl og legeme, brødet og alt, hvad der udgår af Herrens mund. Af Herrens mund udgår skaberordet. I det ord skabtes Paradiset, Underværkers land. I dette land har Han indsat Jesus som konge, og når vi ”kroner ham” anerkender vi hans kongemagt og bøjer os i ydmyghed og lydighed, lovsang og tilbedelse, og vi ser, at Jesu tjenergerning er tegn på hans kongemagt. Og i den magt sætter han alt ind på at føre os til det land, Han har lovet os: sit evige herlighedsrige.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen